Ivan Grima: «Torno pel meu pare, perquè ningú l'oblidi»

Ivan Grima és propietari del tren de castanyes Kin fum fa

Tot i que Ivan Grima (Girona, 1985) és l'actual propietari de l'icònic trenet que, des de fa 40 anys, impregna per Fires la plaça de la Independència de Girona d'una aroma de castanyes torrades que té el poder de transportar els gironins a temps que ja creien oblidats, prefereix i preferirà sempre continuar sent el fill del castanyer. El seu pare, Francesc Grima (més conegut com a «Paco de les castanyes»), va morir fa cinc anys d'un atac de cor, però lluny de deixar que el negoci que tant l'havia enamorat s'apagués amb ell, va decidir aparcar-ho tot per continuar amb el seu llegat. Durant l'any es dedica a les criptomonedes i també és inversor de capital privat, amb participacions en diferents empreses, des del sector immobiliari al món de la restauració; però per Fires, aquest veí del barri de Vista Alegre té clar que aparca el trenet sota les voltes, s'arremanga i es posa a torrar castanyes. I ho fa per recordar-lo: «Torno pel meu pare, perquè ningú l'oblidi, per donar gràcies al que durant tants anys ens va alimentar i perquè, si no ho fes, no em sentiria un bon fill».El trenet i ell, de fet, tenen la mateixa edat. 40. Aquella línia que creues comprant-te una moto, canviant de parella o abandonant la direcció d'una multinacional per posar-te a fer formatges. A Ivan Grima, però, el trenet no li va venir de nou. I és que des dels 18 anys que n'era, podríem dir, el copilot. «En aquell moment jo treballava de torner i a les nits feia de barman, però venia a ajudar-lo totes les hores lliures que tenia, primer seleccionant i tallant les castanyes, i després, aprenent a coure-les», recorda.Darrere les brases va viure l'esclat de la seva joventut, omplint paperines per amors fugaços que, amb el pas dels anys, no es van acabar quedant. «Ja porto més de dues dècades aquí, hi havia novietes que em venien a veure i el meu pare se n'adonava de cua d'ull mentre torrava castanyes però, com tots els pares que veuen feliç el seu fill, se n'alegrava», recorda. També ha testimoniat (primer des de la rereguarda perquè d'ell, que aleshores era un simple ajudant, no se'n recordava massa ningú) com diverses generacions de gironins s'han fet grans: fills ara convertits en pares i matrimonis que l'any següent tornen sols. «Fas amistat amb els clients, els veïns dels edificis i els propietaris dels altres negocis de la plaça, després de tants anys els hi agafes estima, t'emociones quan tornen l'any següent amb un nadó als braços i plores amb ells quan, amb els ulls humits, et confessen que l'amor de la seva vida ha traspassat». També ha vist abaixar la persiana a locals de tota la vida i instal·lar-s'hi franquícies. I és que al seu voltant moltes coses han canviat, però aquest trenet batejat amb el nom de Kin fum fa «no sé per quin motiu», ha aconseguit convertir-se en un element imprescindible del paisatge humà de la ciutat. Tant és així que l'exalcalde de Girona, Joaquim Nadal, els va fer entrega de dos escuts originals de la ciutat quan era batlle, que des d'aleshores llueixen a banda i banda del trenet.Quan el seu pare va morir, no va voler canviar res. El carbó, les castanyes i les paperines les compra als mateixos proveïdors («que després de tota una vida ja sabien com ho volia, era molt exigent perquè vivia per poder donar la castanya perfecta als seus clients»); la tela de sac per deixar reposar les castanyes és la mateixa i la tècnica del paper de diari per conservar l'escalfor, tot i que els anys i les notícies són l'únic que ha canviat, també és calcada. Del seu pare va aprendre que la castanya perfecta havia d'estar-se al foc entre 9 i 12 minuts, «ni més, ni menys». Ara que ja fa cinc anys que està al volant, ha après a escoltar la màquina: «No sé com explicar-ho perquè no soni estrany però la màquina et parla, et diu si hi ha més foc en una cantonada que en una altra», assegura.El seu pare, que era pintor d'edificis i va ajudar a omplir de color bona part de les cases de l'Onyar, va començar a torrar castanyes dins el bombo d'una rentadora al bell mig de la plaça de la Independència per guanyar-se uns ingressos extres. Obsessionat amb la màquina de torrar castanyes en forma de tren del bar Revuelta (que els propietaris es negaven a vendre-li), va decidir fer-se fabricar la seva: «El van contractar per pintar la nau d'una empresa de Cornellà del Terri, que es dedicava a fabricar estructures d'acer, i els va proposar que enlloc de pagar-li la feina l'ajudessin a fabricar la seva pròpia màquina de torrar castanyes». Sota les voltes s'hi passava dos mesos (també voltava per escoles i discoteques de Girona i rodalies fent castanyades). Ara, en canvi, lamenta que l'Ajuntament «només em deixa quedar-me els 10 dies que duren les Fires».Pel seu pare, aquest trenet va ser una «veritable obsessió». I és que, confessa, «a casa tenia més fotos

de la màquina que dels seus fills». Ell, però, reconeix que no té «ni de bon tros» la mateixa devoció per les castanyes que el seu pare, però durant aquests 10 dies que s'instal·la sota les voltes ho dona tot: «Sento una barreja d'amor i odi per aquesta màquina de tren, és esgotador estar-se aquí dret de les vuit del matí a les nou del vespre però sé que quan arribo ho he de donar tot perquè vull que els clients sentin que qui hi ha torrant les castanyes és el seu estimat i tan enyorat Paco».

Font del document: https://www.diaridegirona.cat/girona/2025/10/31/torno-pel-meu-pare-perque-123204054.html